

Један од најнезахвалнијих задатака у политици јесте ступање на извесну дужност после некога ко је на том положају оставио историјски траг. Неминовно ће вас сви, од самог почетка мандата, поредити с претходником, и мораћете ваљано да се помучите како бисте у тим поређењима избегли убедљив пораз.

Председник Русије Дмитриј Медведев се, пре годину и по, прихватио тако сложеног задатка, а пре годину дана и званично прионуо на њега. Али, као да то није било довољно компликовано, судбина му је додала још једну отежавајућу околност: његов претходник је и даље ту! Није се повукао, не пише мемоаре, не живи у романтичној забити одакле само повремено даје ексклузивне ТВ исповести! Не, његов претходник и ментор, Владимир Путин, вероватно најзначајнија појава светске политике у деценији на измаку, активан је колико и раније, и то из непосредне близине Медведева – као премијер Руске Федерације.

Сва је прилика, дакле, да ће и мандат Дмитрија Медведева историја подвести под "Путинову еру". Сам Медведев, чини се, не би имао ништа против тога: о свом претходнику и званично прича само најлепше, а незванично га, како тврде они који их познају обојицу, воли и цени још и више него што показује у јавности.

У постидеолошком свету, у којем морате бити први тамнопути председник САД да би вам био гарантован статус политичког суперстара, Путин је ипак постао глобално препознатљив државник. Делом због чувених фотографија из риболова или са сафарија. Делом због живахних активности у џудоу и другим борилачким вештинама. Делом због мистериозне КГБ прошлости, о којој се немилице састављају бајке. Највише, међутим, због тога што је за време његова два председничка мандата, а после економски поразне владавине Бориса Јељцина, Русија поново ојачала толико, да су Американци извукли из нафталина остарелог Збигњева Бжежинског (од којег Москва не памти огорченијег противника) и опет му доделили важну улогу у државној администрацији. Заслуге за повратак Русије на главну међународну позорницу малтене искључиво се приписују одсечном, вазда озбиљном Путину, у којем бројнији део планете (првенствено Азија и Јужна Америка) види неустрашивог борца против америчког империјализма, док га онај богатији део света (САД и Европа) сматра за бескрупулозног диктатора, неку врсту Стаљина са црним појасом. Тај и такав Путин, по којем ће многи памтити почетак 21. века, оставља у сенци не само противнике на унутрашњополитичкој сцени, него и сараднике. А посебно наследнике.

Сва је прилика, дакле, да ће и мандат Димитрија Медведева историја подвести под "Путинову еру". Сам Медведев, чини се, не би имао ништа против тога: о свом претходнику и званично прича само најлепше, а незванично га, како тврде они који их познају обојицу, воли и цени још и више него што показује у јавности.

Путинови противници и критичари, међутим, уздају се у то да долазак Медведева на место председника Русије представља крај Путинове ере. Предвиђају да ће се Димитриј, интелектуалац благе нарави који се куне у либералну демократију и "Дип парпл", неизоставно сукобити са својим тврдокорним ментором и из тог окршаја изаћи као победник, који ће повести Русију "у правом смеру".

У биографији Димитрија Медведева, западни аналитичари препознају не трећег Стаљина, већ другог Горбачова. За сада их "стање на терену" демантује, јер се у односима Медведева и Путина не дају назрети чак ни обриси било каквог неслагања, али западни аналитичари уверени су да је садашњи председник Русије једини који је способен да политички разоружа бившег.

Заљубљен још од школе

Димитриј Анатољевич Медведев рођен је 14. септембра 1965. године у тадашњем Лењинграду (данас Санкт Петербург), као једино дете универзитетских професора Анатолија (предавао физику) и Јулије (руски језик и књижевност). Детињство и младост провео је у скромном стану од 40 квадрата у кварту Купчино, који се по свему разликује од краја у којем је стасао Владимир Путин, такође рођен у Лењинграду.

Путинов завичај, наиме, било је сурово радничко насеље у којем су деца, чак и у то доба у којем су вицеви о "руским хулиганима" бескрајно забављали београдске мангупе, морала да науче да се сналазе на улици. Путин је тако, према сопственом сведочењу, још као клинац предводио банду вршњака која је истребљивала пацове по улазима и степеништима. На другој страни, Медведев је растао у интелектуалном окружењу, у којем му је највећи проблем био како да објасни оцу да се неће, попут њега, бавити у животу науком, већ правом.

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

А почео је да му објашњава врло рано. И у том објашњавању није био ништа мање одлучан и истрајан него Путин у истребљивању пацова:

Сва сећања на Медведева из тог периода говоре исто: био је онај тип, што каже наш народ, "тиха вода брег рони"

- И ја сам га убеђивала да би требало да постане научник, као и његов отац – сећа се Ирина Григоровскаја, Димитријева наставница математике из Основне школе 305. – Али, иако је имао тек 14 година, тврдоглаво је то одбијао. Инсистирао је да ће студирати права. Још тада сам у њему препознала лидера, јер је умео да заокупи пажњу других. Био је смирен и дисциплинован, али пун самопоуздања.

Сва сећања на Медведева из тог периода говоре исто: био је онај тип, што каже наш народ, "тиха вода брег рони":

- Димитриј је био озбиљан и смирен, баш као и његови родитељи – каже Ирина Осејева, која му је годинама била прва комшиница.

- Био је обично дете. Једина разлика између њега и друге деце била је та што је он потицао из високообразоване породице. Много је читао, знао је много ствари – сведочи Вера Смирнова, наставница која је Димитрију предавала пуних десет година и са којом је Медведев одржао врло близак однос: касније, када је постао државни функционер, чак га је и посећивала у Кремљу.

Поред ненаметљиве, али ипак приметне упорности, из ране младости Медведев је купио још нешто за цео живот: супругу Светлану. Упознали су се још у седмом разреду основне школе, убрзо заволели и остали заједно до данашњих дана. Сам Димитриј чак каже да је љубав са Светланом била једино што је могло да угрози његову академску каријеру:

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

- Кад сам почео да се забављам с њом, некако сам изгубио вољу да учим. Било ми је много забавније да шетам са Светланом, него да читам књиге.

Димитриј и Светлана венчали су се 1989. године, а 1996. родио им се син Иља, за сада јединац.

Као и многи Руси који су у пубертету и младости дочекали позно социјалистичко доба, Медведев је био фасциниран "џинс културом" и посебно рок музиком. Још као клинац скупљао је плоче својих омиљених бендова: "Дип парпла", "Лед цепелина", "Пинк флојда" и "Блек сабата", што у тадашњем СССР није био нимало лак подухват, пошто су издања западних музичара практично била забрањена. Али, Димитриј је био сналажљив и успевао је да дође до драгоценог материјала, тако да је одрастао на "хард року".

Закупљали су га и спортови, пре свих шах, дизање тегова и пливање. Чак и данас, упркос згуснутом председничком распореду, успева да сваког дана, ујутру и увече, отплива по километар и по.

Мада интелектуалног порекла и усмерења, нису му били страни ни тешки физички послови, па се тако за време студија издржавао радећи на градилишту.

Када је имао 23 године, крстио се у Руској православној цркви. Сам каже да је то за њега био "почетак новог живота".

Геније за грађанско право

А почетак академског живота догодио му се на јесен 1982. године, кад је уписао права на Лењинградском универзитету. Тамо му се, посредно, живот први пут укрстио са каснијим ментором: Медведев је, наиме, био у класи професора Анатолија Собчака, који је десетак година раније предавао и Владимиру Путину. Собчак је касније одиграо кључну улогу у упознавању и зближавању њих двојице.

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

Медведев је, очекивано, био бриљантан студент. Колико је озбиљно схватао образовање јасно је било чак и по томе што је, једини у класи, на предавања редовно долазио у оделима. Ипак, Јелена Бјелорукова, његова колегиница с факултета, у недавном интервјуу "Московском комсомољцу" рекла је да се Медведев ни по чему није посебно истицао:

- Имали смо много харизматичније типове у генерацији. Медведев, колико се сећам, није учествовао у неким заједничким активностима, није се превише мешао са осталим студентима, већ је имао своју групу пријатеља које се држао.

Николај Кропачев, садашњи декан тог универзитета, има сасвим другачије успомене на Медведева студента:

- Долазио је на предавања у "версаће" кошуљама, са "паркер" оловком у руци. Блистао је од луксуза, успеха и професионализма. Сањали смо да једног дана постанемо богати и успешни адвокати као што је он

- Био је геније за грађанско право. Ако бисте му тражили да за неки проблем нађе два решења, он би нашао три, или би се досетио нечега што никоме пре њега није пало на памет.

Из Медведевљевих студентских дана потичу и гласине да је повезан с КГБ-ом. Наиме, студенти су имали обавезну војну обуку, али је Димитрије био поштеђен оних најтежих вежби. Многе његове тадашње колеге веровале су да је привилегован зато што је близак безбедносним службама.

Дипломирао је 1987, али је, уместо да се препусти практичном праву и зарађује, почео да ради на докторату, који је завршио 1990. Негде у то време, Русија је увелико загазила у постсовјетски период, који је захтевао изборе. На изборима за градоначелника Лењинграда кандидовао се и Анатолиј Собчак. Свој пропагандни тим професор је оформио махом од бивших студената, а међу њима је најистакнутију улогу имао Медведев, којем је то био и први прави контакт с политиком.

Пошто је Собчак био демократски оријентисан и отворено се, годинама уназад, залагао за либерално тржиште и вишепартијски систем, имао је током кампање проблема са официрима КГБ-а, који су му у једном тренутку упали у штаб и запленили сав пропагандни материјал. Према сведочењу Собчакове удовице Ларисе Нарусове, Медведев је том приликом показао одважност и одлучност, за које многи данас верују да их не поседује: организовао је неколико сарадника и с њима је, током целе ноћи и малтене својеручно, наштампао нове летке.

- Поверио ми се да се тада осећао као Лењин док је кришом штампао комунистичке манифесте – испричала је касније Лариса Нарусова.

Димитријев подухват свакако је био плононосан и, између осталих ствари, итекако је допринео убедљивој Собчаковој победи (уз те изборе, иначе, одржан је и референдум, на којем су грађани изгласали повратак назива Санкт Петербург). Професор је 1991. постао градоначелник града који важи за "најпрозападнији" у Русији, а у знак захвалности Медведеву, ангажовао га је у тиму својих најближих сарадника чим је преузео функцију. У канцеларији градоначелника Медведев је остао до самог краја његовог мандата, 1996. године.

Током деведесетих, поред политичких обавеза у Собчаковом кабинету, Медведев је предавао римско право на Универзитету Санкт Петербурга. Ту се показало да ипак поседује харизму – један од његових тадашњих студената, Павел Тимофејев, каже да је Димитриј био нека врста идола својим ученицима:

- Долазио је на предавања у "версаће" кошуљама, са "паркер" оловком у руци. Блистао је од луксуза, успеха и професионализма. Сањали смо да једног дана постанемо богати и успешни адвокати као што је он.

Заједно са Медведевим, Собчак је у свој кабинет увео Путина. Обојицу је поставио у одељење за иностране послове: прекаљени обавештајац Путин, који је с чином потпуковника КГБ-а напустио службу безбедности непуних годину дана раније, био је шеф одељења (и Собчаков заменик), док је Димитриј био правни експерт. Два некадашња Собчакова ученика делила су канцеларију, чак и сто. Тада, пре пуних 17 година, засновали су пријатељство, које неокрњено траје до данас.

Зависан од Путина? □

"Неокрњене" су и ондашње гласине, данас још више појачане, да је Медведев само Путинов потрчко. Један од њихових тадашњих сарадника, Дмитриј Љенков, овако их се сећа:

- Путин је увек био пословно оријентисан и озбиљног израза, док је Медведев био класичан "канцеларијски пацов" којег нико није примећивао. Путин је доносио све одлуке, а Медведев их је слепо спроводио.

Имиц Медведева као Путиновог послушника нико није толико експлоатисао као Станислав Бјелковски, руски политички аналитичар и штићеник Бориса Березовског. Бјелковски је један од најжешћих Путинових критичара. Управо је он био извор који је пре неколико година пласирао западним медијима сензационалан податак да Путиново лично богатство износи преко 40 милијарди долара. Неуморан је у нападима на бившег председника а садашњег премијера, кога отворено изазива да га тужи суду и докаже да су његове тврдње неистините.

Елем, као што то често бива, пре него што се сукобио с Путином Бјелковски је био Путинов "медијски мач", којим се 2003. тадашњи председник обрачунао са олигарсима окупљеним око Михаила Ходоровског и нафтне компаније "Јукос". Бјелковски је био тај који је, на захтев Кремља, објављивао извештаје о незаконитом пословању "Јукоса", као и намерама Ходоровског да пучем скине Путина с власти. Чим је Ходоровски завршио у затвору, а "Јукос" у стечајном поступку, Бјелковски се окренуо против Путина и усмерио своје јавне нападе на њега (за Бјелковског је овај маневар карактеристичан, пошто је свим својим сарадницима и саборцима, осим Березовског, касније постао непријатељ). У тим нападима, није заобиђен ни Медведев, кога Бјелковски представља као особу без личног интегритета, јер искључиво служи за то да спроводи Путинову вољу:

У тим нападима, није заобиђен ни Медведев, кога Бјелковски представља као особу без личног интегритета, јер искључиво служи за то да спроводи Путинову вољу

- Медведев је страшно мекан и психолошки завистан од Путина. Због тога он и јесте толико важан у Путиновом тиму, јер је Путину неопходно да му подређени буду послушни, да га не изазивају и не супротстављају му се. Не бих га кривио ни за једну од пословних малверзација, јер је у ствари он само следио Путинова упутства и слушао Путинова наређења.

"Силовики" га не воле

Крајем 1999, кад је Владимир Путин преузимао власт од Бориса Јељцина, са некадашњим КГБ-овцем у Кремљ улази и Дмитриј Медведев. Али, за разлику од претходног ангажмана у кабинету градоначелника Собчака, овог пута "наоружан" и пословним искуством, пошто је у међувремену радио као адвокат папирне компаније "Илим пулп", којој је био чак и један од оснивача.

Путин га је поставио за заменика шефа премијерове канцеларије, а када је 2000. изабран за председника Русије, Медведев је постао заменик шефа председничке администрације. У јуну исте године постаје и генерални директор гиганта "Гаспром", а у октобру 2003. у самом Путиновом тиму унапређен је у шефа кабинета (пошто је дотадашњи шеф Александер Волошин поднео оставку, јер се није слагао са хапшењем Ходоровског). Са те, прилично моћне функције, Медведев две године касније прелази на положај првог потпредседника Владе и добија разна задужења, везана првенствено за унапређење здравства и образовања у држави која се убрзано опорављала од кобних ефеката Јељцинове приватизације.

Све време Медведев је био у "Гаспрому", одакле је отишао тек фебруара 2008, уочи председничких избора на којима је касније и победио. На опроштајној забави коју му је приредио "Гаспром", свирао је Дмитријев омиљени бенд "Дип парпл", што му је било остварење дечачког сна.

Имиц Медведева као "млаке и слабе личности" добрим делом подргевали су управо "силовики", којима клан правника и биснизмена у Путиновом тиму заиста и делује тако – неодлучно, превише либерално, неспособно да заштити руске националне интересе

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

Паралелно са утицајем који је неминовно стицао на тако високим функцијама, Медведев је током протекле деценије "сакупљао" и противнике. Од оних лајавих "аналитичара" попут Бјелковског, много су ипак опаснији они из Димитријевог и Путиновог непосредног окружења. А има их.

Медведев је, наиме, предводник "правничко-пословне" струје у Путиновом тиму. Постоји и друга – безбедносна струја. За разлику од Медведева и њему сличних, који су до политичких функција дошли образовањем и бизнисом, Путин је око себе окупљао и кадрове некадашњих безбедносних служби. И једни и други били су му неопходни у обрачуна са олигархијом деведесетих, као и са прозападним центрима моћи руске политичке сфере. Неизбежни су, међутим, били и сукоби између две струје, које су, природно, имале унеколико другачије замисли како би требало уредити државу.

Путинови безбедњаци су у руској јавности познати као "силовики". Њихов најистакнутији политички представник је Сергеј Иванов, министар одбране. Али, предводник овог клана свакако је Игор Сечин, прекаљени обавештајца који је такође био ангажовану Собчаковом кабинету првом половином деведесетих.

Сечин важи за једног од најповерљивијих људи Владимира Путина. У ствари, вероватно најближег Путиновог сарадника, после ипак неприкосновеног Медведева. Сечин је познат по оштрим ставовима у вези спољне, али и унутрашње политике. На Западу га доживљавају као окорелог националисту који би, по њима, био још гори од Путина када би дограбио власт.

Имиц Медведева као "млаке и слабе личности" добрим делом подргевали су управо "силовики", којима клан правника и бизнисмена у Путиновом тиму заиста и делује тако – неодлучно, превише либерално, неспособно да заштити руске националне интересе. Светска јавност је, пре две године, нагађала да би Путин свог наследника могао да изабере управо међу "силовикима", односно, да би Путинову пресудну подршку могао да добије Сергеј Иванов. Истраживања јавног мњења показивала су да Иванов ужива малтене једнаку подршку бирача као и Медведев – разлика је била само један одсто, 26 према 25.

Путин се, ипак, одлучио за Медведева. Што је, по свој прилици, био паметан потез. Јер, Медведев је, управо због благе нарави и појаве која је приметно умеренија од оне коју остављају "силовики", стекао наклоност не само више класе, него и гласачки веома

моћне категорије становништва – средње класе.

- Медведев је човек који не урла наређења, већ сарађује са својим људима и дели плодове тог рада с њима – појашњавао је Игор Јургенс, председник Удружења руских предузимача и улагача. – Верујем да ће модерни Руси, који схватају да економијом не можете руководити гласним командовањем, подржати Медведева, као што га подржавам и ја.

Убедљива изборна победа

Таква наклоност руских пословних кругова на крају је надјачала сумњичавост у лидерске способности Димитрија Медведева, коју су гајили како Путинови огорчени противници, тако и они наклоњени Путину, али уверени да Русија више нема луксуз да толерише слабост и попустљивост на најодговорнијим државним функцијама. Путин је, свеједно, децембра 2007. године прогласио Медведева за кандидата "Јединствене Русије" на председничким изборима.

Из Вашингтона су кандидатура и победа Медведева коментарисане врло цинично, па и дрско, а посебно од стране људи који сада газдују Капитол Хилом

Изборе одржане 2. марта прошле године Медведев је, као што је опште познато, добио убедљиво, са 70,28 одсто гласова, а заклетву је положио три месеца касније, 7. маја. Пресудна је, нормално, била подршка Владимир Путина, чија је популарност у Русији толика да би председник постао ма ко кога би он номиновао. На предизборним плакатима Медведев и Путин стајали су један поред другог, из велики слоган "Заједно побеђујемо" – руским гласачима то је било довољно да се одреде (мада су, за сваки случај, маркетиншки стручњаци мало дотерали "мачо имиџ" Медведева, јер истраживања показују да 59 одсто Путинових гласача чине жене, које су фасциниране његовом мужевном појавом).

Из Вашингтона су кандидатура и победа Медведева коментарисане врло цинично, па и дрско, а посебно од стране људи који сада газдују Капитол Хилом. Хилари Клинтон, тада сенаторка а данас државна секретарка, рекла је за Медведева да је "очигледно неко кога је инсталирао Путин, кога контролише Путин и ко има јако мало самосталности".

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

Барак Обама, тада сенатор а данас председник САД, просто се утркујући с Клинтоновом ко ће да буде оштрији према Русији, додао је да је кандидатура Медведева "паметан, али провидан начин да Путин задржи сву власт".

Ако је првенствена Путинова намера, кад је промовисао Медведева, била да задржи Русију на досадашњем курсу – а то је не само легитимно, него и крајње логично, осим ваљда Американцима – онда прва година мандата Димитрија Медведева може само да потврди да је намера остварена. Упркос томе што су многи најављивали/очекивали/прижељкивали да ће долазак Медведева на председничку дужност произведе бројне сукобе у руском руководству, до свега тога ипак није дошло. Истина, Игор Сечина је Медведев "уназадио" на место потпредседника Владе, што се сматра унеколико мање утицајном позицијом од заменика шефа председничког кабинета, што је Сечин био до маја прошле године. Али, никаквог сукоба или рата између

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

Медведева и "силовика" једноставно нема. Ако и има несугласица између две струје у Путиновом тиму – чија је наводна узајамна неподношљивост врло вероватно преувеличана у западним медијима – нису видљиве голим оком. Руски државни тим и даље делује монолитно.

Уосталом, Бжежински је враћен у Белу кућу тек пошто је Обама изабран за председника. Дакле, после доласка Медведева на председничку функцију. Да су у новом руском председнику препознали неку "савитљиву" фигуру с којом ће лако изаћи на крај, ваљда Вашингтон не би опет посегао за Бжежинским, чија је првенствена улога, већ деценијама, да мобилише америчку, светску, а и део руске јавности, против Кремља.

Ипак није "Горбачов број 2"□

Западни противници Владимира Путина (читај: сви британски аналитичари, огромна већина америчких, а и добар део немачких) и даље верују да ће Медведев кад-тад устати против свог ментора. Тачније, они не верују да неко ко заговара либералну економију и слуша енглеске рок бендове, може да буде сагласан са Путиновим мерама, које су, по њима, тоталитаристичке.

Прошлогодишње ступање Медведева на дужност било је у западним медијима помно праћено. Тачније, од саме церемоније прихватања функције, много више су их интересовали лик и дело новог председника, који је за многе изван Русије био, а и остао, велика непознаница. У тим портретима Дмитрија Медведева било је и понижавајућег, кад је реч о Русима уобичајеног, претеривања (недељник "Њузвик" тако је назвао Медведева "Руским Супермишем", алудирајући на то што је неколико центиметара нижи чак и од такође омањег Путина – текст ["Russia's Mighty Mouse"](#)), али сви до једног истицали су да је нови председник, иако близак Путину, унеколико различитих политичких гледишта од његових. Штавише, покушавали су те разлике да представе као непремостиве препреке будућој Путиновој и Медведевљевој сарадњи, па су се наслађивали најављујући њихов скори сукоб.

Као кључни доказ за то да ће нови председник устати против старог, исто онако како је Путин устао против Јељцина а Горбачов против целог Совјетског Савеза, послужила им је једна изјава Дмитрија Медведева од пре две године, дата водећем руском пословном часопису "Експерт", у којој он каже:

- Не свиђа тај израз "суверена демократија". Тачно је да верујем да свака истинска демократија мора да буде заснована на пуном државном суверенитету. Али, ако узмете израз "демократија" и почнете да му додајете разне атрибуте, то би могло да делује чудновато. Неко би могао да помисли да причамо о неком другом, нетрадиционалном облику демократије... Суверенитет и демократија потичу од различитих концептуалних категорија и немогуће их је комбиновати.

Западни противници Владимира Путина (читај: сви британски аналитичари, огромна већина америчких, а и добар део немачких) и даље верују да ће Медведев кад-тад устати против свог ментора

Руку на срце, овакве речи Дмитрија Медведева биле су за многе изненађење и тада кад их је изговорио, а сада, кад је био званично кандидован за председника, доживљене су као сигуран знак да Медведев јесте нови Горбачов (поготово што се и стари Горбачов противи "сувереној демократији", а још су Медведев и Горбачов једно време били комшије, па су им се чак и мачке тукле). Јер, суверена демократија је кованица која практично дефинише Владимира Путина и његову политику – ону у којој је самосталност државне политике једнако важна као и грађанске слободе, односно либерална економија.

Најдаље је вероватно отишао "Онлајн џурнал", Интернет политички магазин из Америке, који је 5. маја, два дана уочи Медведевљеве инаугурације, објавио анализу под насловом ["Горбачов број два: Дмитриј Медведев; нека се Запад спреми за нови период транзиције у Русији"](#) .

Показало се, међутим, да се Медведев само терминолошки не слаже са остатком Путиновог тима, али да је иначе потпуни истомишљеник с њима у суштинским стварима. Није мало оних који су склони да верују да је прошлогодишњи рат у Грузији, који је Америка свакако предвидела а, хајде да не будемо наивни, вероватно и иницирала хушкањем Михаила Сакашвилија, управо био темпиран за почетак мандата Дмитрија Медведева, рачунајући да ће се нови председник успротивити оштром војном одговору грузијским снагама за који ће се неминовно залагати Путин. Ако је то заиста био тест сагласности Путина и Медведева, положили су га с високом оценом, јер је управо Медведев потписао документ којим Руска Федерација признаје Абхазију и Јужну Осетију као независне државе!

Председник који са Запада слуша само музику

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 24 јун 2009 21:07

Медведев је, исто тако, оштар противник независности Космета, што је истакао и приликом посете Београду, свега десетак дана пре прошлогодишњих председничких избора. А Космет је, судећи и по ангажованој подршци коју је Србији пружио руски министар иностраних послова Сергеј Лавров на недавној Конференцији исламских земаља, једно од важнијих спољнополитичких питања за Москву. Ни у овом случају став Димитрија Медведева ни за тачку се не разликује од става Владимира Путина и остатка државног руководства Русије.

Како време пролази, све је очигледније да ти западни аналитичари који су призивали новог Горбачова у ствари не познају ни руске прилике, нити Владимира Путина и његове сараднике. А посебно да не познају Димитрија Медведева, који је – упркос томе што нико не памти да је икада подигао глас, што није ловио пацове по степеништима кад је био клинац и што нема црни појас у џудоу – очигледно дорастао том ултимативном "мачо" задатку: бити председник највеће државе света.

Приредио: **Миодраг Зарковић**